

KS. DZIEGIECKI BOLESŁAW (1850-1914)

Urodził się w 1850 roku w Gostyniu jako syn urzędnika gospodarczego. Maturę złożył w 1870 roku w Głogowie, zaś studia teologiczne ukończył w Seminarium Duchownym w Poznaniu i w Gnieźnie. Świecenia otrzymał w 1874 roku w Gnieźnie. W latach kulturkampfu pewien czas był kapłanem ss. felicjanek we Lwowie, po czym wrócił do Poznańskiego, gdzie był kapłanem prywatnym w Kopaszewie u Chłapowskich i w Potulicach, a potem wikarym w Bydgoszczy, Kołaczkowie (dekanat miłosławski) i w Poniecu. Był też w owym czasie prześladowany i karany więzieniem, lecz brak bliższych danych z tego okresu. W 1887 roku został mianowany wikarym w Kościanie, a od 1892 roku proboszczem w Czerminie (dekanat pleszewski); był też od roku 1898 prodziekanem, a po śmierci w 1903 roku dziekana ks. Bronisława Taczanowskiego, dziekanem dekanatu pleszewskiego i radcą duchownym.

W okresie pobytu w Czerminie rozwijał różnorodną działalność społeczno-narodową. Brał udział w wiecach ludności polskiej. W 1894 roku znajdował się wśród wybitniejszych osób, deklarujących publicznie swój udział w Komitecie ogólnym II walnego Wiecu Katolickiego dla zaboru pruskiego, odbytego w dniach od 3 do 6 czerwca 1894 roku w Poznaniu, którego celem było przedstawienie postulatów rządowi pruskiemu. W czerwcu 1901 roku wziął udział w wiecu protestacyjnym w Rzegocinie w związku z usuwaniem języka polskiego z nauki religii. W 1905 roku przewodniczył na wiecu zorganizowanym w Pleszewie przez organizację narodową „Straż”, do której sam należał. W listopadzie następnego roku w okresie wielkiego strajku szkolnego, organizował w Czerminie wiec protestacyjny, któremu przewodniczył.

Brał także żywy udział w kampanii przedwyborczej w 1908 roku, w wyborach sejmowych, przewodnicząc i przemawiając na wiecach, m.in. w Pleszewie, gdzie nawoływał do głosowania na kandydatów polskich. Sam był wybrany przez ludność polską na tzw. elektora z powiatu pleszewskiego w wyborach dwustopniowych. Od 1894 roku do końca życia był prezesem Kółka Rolniczego w Czerminie. W różnych akcjach społecznych współpracował z ks. Kazimierzem Głowińskim z pobliskiej parafii Rzegocin. Obydwaj księża, jako prezesi parafialnych kółek rolniczych, zorganizowali w 1897 roku wystawę rolniczą w Rzegocinie.

Był też prezesem Powiatowego Towarzystwa Pomocy Naukowej im. K. Marcinkowskiego w Pleszewie, zajmując się zbiórką składek i rozdziałem stypendiów wśród niezamożnej uzdolnionej młodzieży powiatu; w 1911 roku tamtejszy komitet liczył 220 członków, a z powiatu pleszewskiego finansowano 10 stypendystów na wyższych uczelniach. W 1913 roku był członkiem Towarzystwa Kolonii Wakacyjnych i Stacji Sanitarnych „Stella” w Poznaniu. Poza tym, przeważnie własnym kosztem, wznosił w Czerminie z pomocą parafian dom katolicki, służący również jako miejsce zebrań i wieców polskich. Miał dar przemawiania do ludu i był popularnym kaznodzieją w swej okolicy. Rozbudzał poza tym zainteresowania muzyką i śpiewem kościelnym. Napisał obszerny poradnik religijny *Dziesięcioro przykazań wychowania katolickiego*, wydany przez Księgarnię św. Wojciecha (wyd. 2, Poznań 1904). Zmarł w Czerminie 8 czerwca 1914 roku.